

Таърихи Пинҳони Ояти Чил — Адад Бисту Шаш

Ҳизқиёл Рақами Ҳафтум

Jeff Pippenger

2026-08-12

Хатти нубувватие, ки ман онро «чархи Ёшиё» меномам, бо исёни Исроили қадим оғоз меёбад, хангоме ки онҳо дар соли 1097 то милод Худоро ҳамчун подшоҳи худ рад карданд. Се подшоҳи аввал (Шоул, Довуд ва Сулаймон) чунин муайян шудаанд, ки ҳар яке чиҳил сол подшоҳӣ кардаанд, аз соли 1097 то милод то 977 то милод. Хангоми марги Сулаймон, исёни Еробъом ва даҳ қабилаи шимолӣ хати се подшоҳи аввалро ба анҷом мерасонад ва хати подшоҳонро ҳам дар подшоҳии шимолӣ ва ҳам дар подшоҳии ҷанубӣ оғоз мекунад.

Се подшоҳи аввал рамзи бисёр ҳақиқатҳоянд, вале яке аз чархҳои ҳақиқат, ки онҳо бо он пайванд доранд, се подшоҳи охирини Яхудо мебошанд — Ехўёким, Ехўёкин ва Сидқий, ки дар навбати худ рамзи Куруш, Дорё ва Артахшасто мебошанд. Куруш, Дорё ва Артахшасто, дар навбати худ, се фармони худро, ки аз соли 516 то м. то 457 тӯл мекашанд, намояндагӣ мекунанд; ва онҳо, дар навбати худ, се фариштаи Ваҳй боби чордаҳро намояндагӣ мекунанд, ки мутаносибан дар солҳои 1798, 19 апрели 1844 ва 22 октябри 1844 мерасанд. Таърихи омадани се фариштаи Ваҳй боби чордаҳ дар замони мӯҳрғузорию саду чилу чор ҳазор то ҳарфи охир такрор мешавад; ба ин васила муайян мегардад, ки хати нубувватӣ, ки бо тадҳини Шоул ба подшоҳӣ оғоз меёбад, хангоми тадҳин шудани калисои зафарёбанда дар қонуни якшанбеи ба зудӣ фарорасанда ба анҷоми худ мерасад. Ин хат чархи подшоҳ Юшиёро низ дар бар мегирад, ки то исёни Еробъом дар Байт-Ил ва Дон дар соли 977 то милод бозмегардад.

Бисту ду##

Йеровоом рамзиати бисту дуоро дорост, зеро ӯ бисту ду сол подшоҳӣ кард; бинобар ин, шаҳодати худро ба таърихе мепайвандад, ки бо бисту ду ифода меёбад, ки рамзи пайваستшавии Илоҳият бо инсоният аст, чунон ки дар рӯъёи тагаһ-и Дониёл дар рӯзи бисту дююм ва дар адади дусад бист, ки адади бисту ду ушри он аст, нишон дода шудааст.

Ва рӯзҳое ки Ёробъом подшоҳӣ кард, бисту ду сол буданд; ва ӯ бо падарони худ хобид, ва Нодоб писараш ба ҷойи ӯ подшоҳӣ кард. 3 Подшоҳон 14:20.

«Оташавӣ», ки иттиҳоди Илоҳият ва инсониятро ифода мекунад, кори Масеҳ аст, ки аз 22 октябр, ё моҳи даҳум (Gregorian) оғоз ёфт; даҳ маротиба бисту ду баробар ба дусад бист мешавад. Еробъом қурбонгоҳҳои қалбақӣ ҳам дар Байт-Ил ва ҳам дар Дон барпо кард, ва бинобар ин рамзи ибодати қалбақии якшанбе мебошад дар иртибот бо иттиҳоди калисо (Байт-Ил: ба маънои калисо) ва давлат (Дон: ба маънои доварӣ).

Пас Еробъом Шакемро дар кӯҳи Эфроим бино намуда, дар он сокин шуд; ва аз он ҷо берун рафта, Фануилро бино кард. Ва Еробъом дар дили худ гуфт: «Акнун подшоҳӣ ба хонаи Довуд бармегардад: агар ин қавм барои қурбонӣ кардан дар хонаи Худованд дар Уршалим боло раванд, он гоҳ дили ин қавм боз ба ҷониби хоҷаи худ, яъне ба ҷониби Раҳабъом, подшоҳи Яхудо, хоҳад гашт, ва маро хоҳанд кушт, ва боз назди Раҳабъом, подшоҳи Яхудо, хоҳанд рафт». Бинобар ин подшоҳ машварат намуда, ду ғӯсолаи тилло сохт ва ба онҳо гуфт: «Барои шумо ба Уршалим боло рафтан аз ҳад зиёд аст; инак худоёни ту, эй Исроил, ки туро аз замини Миср берун оварданд». Ва якеро дар Байт-Ил гузошт, ва дигареро дар Дон монд. Ва ин кор гуноҳ гардид, зеро қавм барои сачда кардан назди яке аз онҳо то Дон мерафтанд. Ва ӯ хонаи баландихоро бино кард, ва аз пасттарини мардум коҳинон таъйин намуд, ки аз писарони Левӣ набуданд. Ва Еробъом дар моҳи ҳаштум, дар рӯзи понздаҳуми моҳ, монанди идие ки дар Яхудо буд, ид муқаррар кард, ва бар қурбонгоҳ қурбонӣ овард. Дар Байт-Ил низ чунин кард, барои ғӯсолаҳое ки сохта буд қурбонӣ намуда; ва дар Байт-Ил коҳинони баландихоро, ки сохта буд, ҷойгир кард. Ҳамин тавр, дар рӯзи понздаҳуми моҳи ҳаштум, яъне дар моҳе ки аз дили худ ихтироъ карда буд, бар қурбонгоҳе ки дар Байт-Ил сохта буд, қурбонӣ овард; ва барои банӣ-Исроил ид муқаррар кард; ва бар қурбонгоҳ қурбонӣ оварда, бухур сӯзонид. 3 Подшоҳон 12:25–33.

Дар таърихи бунёдии даҳ қабилаи шимолӣ исёне вучуд дошт, ки намунаи он ҳам дар рад кардани Худо ҳамчун Подшоҳ аз ҷониби Исроил дида мешуд, ва ҳам дар исёни Ҳорун ва ғӯсолаи тиллоӣ. Исёни Ҳорун дар таърихи бунёдии Исроили қадим буд ва исёни Ёробъом дар таърихи бунёдии даҳ қабилаи шимолӣ. «Қоида бар қоида» Ҳорун, ҳамчун коҳини аъзам, калисоро намояндагӣ мекунад, ва Ёробъом, ҳамчун подшоҳ, давлатро намояндагӣ мекунад. Ин ду исёни бунёдӣ хаттеро ташкил медиҳанд, ки исёни бунёдии халқи Исроилро дар орзуи доштани подшоҳи инсонӣ дар бар мегирад.

490

Дар таърихи муқаддасе, ки дар китоби Ҳизқиёл тасвир ёфтааст, се давраи чорсаду навадсола вучуд дорад, ва яке бо подшоҳон, дигаре бо маъбад ва саввумӣ бо лашкар вобаста буд. Ин се давра бо исёни Ҳорун, (маъбад), Шоул (лашкар) ва Ёробъом (подшоҳ) мутобиқат мекунанд. Аз миёни се рамзи набӣ, коҳин ва подшоҳ, маҳз подшоҳ Шоул ҳамчун нубувваткунанда шинохта мешавад, ва Ҳорун коҳин буд, ва Ёробъом подшоҳ буд.

Ва ҳангоме ки ҳамаи онҳое ки ӯро аз пеш мешинохтанд, диданд, ки инак, ӯ дар миёни анбиё нубувват мекунад, мардум ба якдигар гуфтанд: «Ба писари Қиш чӣ рӯй додааст? Оё Шоул низ дар миёни анбиёст?» Ва яке аз ҳамон ҷо дар ҷавоб гуфт: «Аммо падари онҳо кист?» Бинобар ин, ин сухан ба масал табдил ёфт: «Оё Шоул низ дар миёни анбиёст?» 1 Подшоҳон 10:11, 12.

Калисои ғолиб аз пайғамбари сисола, коҳини сисола ва подшоҳи сисола иборат аст, ки онҳоро Ҳизқиёл, ки дар соли сиюм оғоз кард, Юсуф, ки хизмати худро дар соли сиюм оғоз намуд, ва подшоҳ Довуд, ки дар соли сиюми худ ба подшоҳӣ оғоз кард, намояндагӣ мекунанд. Калисои ғолиб дар ҳашт боби охири китоби Ҳизқиёл ҳамчун маъбаде, ки

заминро пур мекунад, намояндагӣ шудааст, ва калисои ғолиб Филадельфия аст, ки калисои ҳаштумест, ки аз ҳафт аст.

Хати нубуввати Юшиёх, ки соли 977 то милод оғоз ёфт, бо қонуни наздикомадаи якшанбе ба анҷом мерасад. Поксозӣ ва муҳргузории саду чилу чор ҳазор, ки 31 декабри соли 2023 оғоз ёфт, дар он вақт оғоз гардид, ки Михаил фуруд омад, то ду шоҳиди Ваҳй боби ёздаҳро эҳё намояд. Соли 2023 бисту ду сол пас аз 11 сентябри соли 2001 фаро расид, ҳамон гуна ки Қонунҳои бегонагон ва фитнаи соли 1798 бисту ду сол пас аз Эълумияи истиқлолияти соли 1776 фаро мерасанд. Подшоҳии бисту дусолаи Ёробъом соли 977 то милод оғоз ёфт, вақте ки нубуввати Юшиёх баён гардид. Дар он вақт, пайғамбари нофармони 3 Подшоҳон боби сздаҳ бо осияти Ёробъом рӯ ба рӯ шуд, ҳамон гуна ки Мусо бо осияти Ҳорун рӯ ба рӯ шуд, ва Самуил бо он ҷамоате, ки подшоҳ мехостанд, рӯ ба рӯ шуд. Он муқобилиятҳо бар зидди осиятҳои бунёдӣ, ки бо паёми пайғамбари нофармон, Мусо ва Самуил ифода ёфтаанд, нидои баланди фариштаи сеюмро дар қонуни якшанбе намояндагӣ мекунанд. Ин ҳамон паёми хушдорест, ки аз ҷониби парчам эълон карда мешавад, ки дар таърихи Ёробъом ҳамчун пешгуи Юшиёх, ҳамроҳ бо «аломате», намояндагӣ шудааст.

Ва инак, марди Худо ба каломи Парвардигор аз Яхудо ба Байт-Ил омад; ва Ёробъом назди қурбонгоҳ истода буд, то бухур сӯзонад. Ва ӯ бар зидди қурбонгоҳ ба каломи Парвардигор нидо карда, гуфт: «Эй қурбонгоҳ, эй қурбонгоҳ, чунин меғӯяд Парвардигор: инак, барои хонадони Довуд писаре таваллуд хоҳад шуд, ки номаш Юшиё бошад; ва бар ту коҳинони баландихоро, ки бар ту бухур месӯзонанд, қурбон хоҳад кард, ва устухонҳои одамон бар ту сӯзонда хоҳанд шуд». Ва ҳамон рӯз аломате дод ва гуфт: «Ин аст аломате ки Парвардигор гуфтааст: инак, қурбонгоҳ шикӯфта хоҳад шуд, ва хокистаре ки бар он аст, рехта хоҳад шуд». Ва чунин воқеъ шуд, ки чун подшоҳ Ёробъом сухани марди Худоро, ки бар зидди қурбонгоҳ дар Байт-Ил нидо карда буд, шунид, дасти худро аз назди қурбонгоҳ дароз карда, гуфт: «Ўро дастгир кунед». Ва дасте ки бар зидди ӯ дароз карда буд, хушк шуд, ба тавре ки натавонист онро боз ба сӯи худ бикашад.

Ва қурбонгоҳ низ шикӯфта шуд, ва хокистар аз қурбонгоҳ рехт, мувофиқи он аломате ки марди Худо онро бо каломи Худованд дода буд. Ва подшоҳ ҷавоб дода, ба марди Худо гуфт: «Акнун рӯи Худованд Худои худро илтиҷо намо ва барои ман дуо кун, то дасти ман боз ба ман барқарор гардад». Ва марди Худо ба Худованд зорӣ намуд, ва дасти подшоҳ боз ба ӯ барқарор шуд, ва ҷунон ки пеш буд, гардид. Ва подшоҳ ба марди Худо гуфт: «Бо ман ба хона биё ва худро тароват деҳ, ва ман ба ту мукофоте хоҳам дод». Ва марди Худо ба подшоҳ гуфт: «Агар нисфи хонаи худро ба ман бидиҳӣ, бо ту нахоҳам даромад, ва дар ин ҷо нон нахоҳам хӯрд ва об нахоҳам нӯшид; зеро ба ман бо каломи Худованд чунин фармурда шуда буд, ки: нон махӯр, об манӯш, ва аз ҳамон роҳе ки омадӣ, бознагард». Пас ӯ бо роҳи дигар рафт, ва аз он роҳе ки ба Байт-Ил омада буд, барнагашт. 3 Подшоҳон 13:1–10.

Радди пайғамбар аз таом хӯрдан бо Ёробъом, бо вучуди пешниҳоди «нисфи хонаи ту», бо ваъдаи Хиродус ба Саломе дар бораи нисфи подшоҳии худ ҳамоҳанг аст.

Ва ҳангоме ки рӯзи муносибе фаро расид, Ҳиродус дар рӯзи таваллудаш барои бузургони худ, сарлашкарон ва ашрофи Ҷалил зиёфате орошт; ва ҳангоме ки духтари хамин Ҳиродияс даромада, рақс кард ва Ҳиродусро ва онҳоеро, ки бо ӯ нишаста буданд, хуш омад, подшоҳ ба он духтар гуфт: «Аз ман ҳар чӣ хоҳӣ, бихоҳ, ва онро ба ту хоҳам дод». Ва ба ӯ қасам хӯрд: «Ҳар чӣ аз ман бихоҳӣ, ба ту хоҳам дод, то нисфи подшоҳии ман». Ва ӯ берун рафта, ба модари худ гуфт: «Чӣ бихоҳам?» Ва ӯ гуфт: «Сари Яҳёи Таъмиддиханда». Маркӯс 6:21–24.

Ваъдаи Ҳиродус дар бораи нисфи подшоҳии ӯ дар рӯзи содрӯзаш сурат гирифт. Ҳиродус рамзи Рум аст, ва даҳ подшоҳони Ваҳй боби ҳабдаҳ бо тақсимшавии даҳқаратаи Рум дар Дониёл боби ҳафт, ва бо даҳ ангушти по дар боби ду, тимсол шудаанд. Содрӯзи ӯ дар он вақт нишонгузорӣ мешавад, ки подшоҳии шашум бо қонуни якшанбе бо подшоҳии ҳафтум иваз мегардад, ва аз ин ҷиҳат, он содрӯзи Созмони Милали Муттаҳид ҳамчун подшоҳии ҳафтуми пешгӯии Китоби Муқаддас аст. Дар қонуни якшанбеи наздик, даҳ подшоҳ, ки бо даҳ қабилаи шимолии Еробъом намояндагӣ мешаванд, мувофиқат мекунанд, ки подшоҳии худро барои як соат ба ҳайвон бидиҳанд, дар Ваҳй «ҳабдаҳ».

Зеро Худо дар дилҳои онҳо андохтааст, ки иродаи Ӯро ба ҷо оваранд, ва якдил шаванд, ва подшоҳии худро ба ҳайвон супоранд, то даме ки суҳанони Худо ба амал оянд. Ваҳй 17:17.

Пеш аз он ки мо ба пешгӯии Ҳизқиёл дар боби чорум пардозем, мо он «сездах» бореро муайян хоҳем кард, ки Ҳизқиёл мустақиман таърихеро зикр мекунад. Он сездах аломати роҳ, ба таври умумӣ, миёни ҷаҳон ва қавми Худо тақсим мешаванд. Ҷаҳон, ки бо Миср намояндагӣ мешавад, шаш бор ба таърихи дақиқ вобаста гардонида шудааст, ва Сур як бор мавриди хитоб қарор мегирад, ва шаш бори дигар Ерусалим мавзӯи мебошад. Китоб дар соли 592 то милод оғоз меёбад, ки он соли сиёми даври ҳабдахуми Юбилей аст, ва ояти якуми боби ҷиҳилуми Ҳизқиёл 22 октябри соли 573 то милодро ҳамчун анҷоми он давр муайян мекунад. Даври Юбилей замони мӯҳрғузорию яксаду ҷиҳилу чор ҳазорро аз 9/11 то қонуни якшанбеи ба зудӣ оянда намояндагӣ мекунад, ки он, дар навбати худ, дар як фрактали ҳамон таърих аз 31 декабри 2023 то қонуни якшанбеи ба зудӣ оянда намояндагӣ мешавад. Ҳар ду давра ба воситаи 11 августи 1840 то 22 октябри 1844 пешнамун гардида буданд.

11 августи соли 1840 худи Исои Масеҳ, на камтар аз ин, ҳамчун фариштаи қавии Ваҳй боби даҳум нозил шуд, ки китобчаеро овард, то қавми Худо онро гирифта бихӯранд. Ҳамон фаришта боз дар 9/11 нозил шуд, то оғози замони мӯҳрғузорию муайян намояд. Ҳамон фаришта 31 декабри соли 2023 нозил шуд, то он ду шоҳидро, ки дар кӯчаи он шаҳри бузурги Садӯм ва Миср, ки дар он ҷо низ Худованд маслӯб гардида буд, кушта шуда буданд, зинда гардонад. Он нузул давраи хотимагии замони мӯҳрғузорию нишон дод. Дар дохили давраи фрактали аз 31 декабри соли 2023 то қонуни якшанбе, Ҳизқиёл коҳин рӯёи маъбади осмониро дарёфт мекунад. Дар он вақт, ӯ гунг гардонида мешавад ва танҳо вақте суҳан меғӯяд, ки Худо ба ӯ фармон медиҳад, то ҷунин кунад. Ҳолати ӯ то қонуни якшанбеи наздикоянда, ки бо вайроншавии Ерусалим ифода шудааст, идома меёбад.

Чунон ки ба Юҳанно, ба Ҳизқиёл низ фармон дода мешавад, ки китоберо, ки дар дасти фариштаи фурудоянда дар Ваҳй боби даҳ буд, бигирад, ва ҳамчунин ба ӯ гуфта мешавад, ки китоби нола, мотам ва войро бихӯрад.

Лекин ту, эй писари одам, он чиро, ки Ман ба ту мегӯям, бишнав; мисли он хонаи саркаш, саркаш мабош: даҳони худро бикшо ва он чиро, ки Ман ба ту медиҳам, бихӯр. Ва ҳангоме ки нигаристам, инак, дасте ба сӯи ман дароз карда шуд; ва инак, дар он тӯмори китобе буд; Ва онро пеши ман густурд; ва он аз дарун ва аз берун навишта шуда буд; ва дар он навҳаҳо, мотам ва вой навишта шуда буд. Ҳизқиёл 2:8–10.

Паём ҳамчун паёми сегона муаррифӣ шудааст ва ба ин васила паёми се фариштаи Ваҳй боби чордахумро тимсолвор нишон медиҳад. Бинобар ин, маҳз паёми муҳргузорои фариштаи сеюм аст, ки онҳоеро дар дохили Ерусалим муҳр мезанад, ки бар гуноҳи калисо ва замин нола ва мотам мекунанд, чунон ки дар боби нӯҳуми Ҳизқиёл ва боби ҳафтуми Ваҳй тасвир шудааст.

Ва ҷалоли Худои Исроил аз болои карруб, ки бар он буд, ба остонаи хона боло рафт. Ва Ӯ марди либоси катонӣ дар бардоштаре, ки давои котибӣ бар паҳлуаш дошт, даъват намуд; Ва Худованд ба вай гуфт: «Аз миёни шаҳр, аз миёни Ерусалим бигзар ва бар пешониҳои он мардоне аломате бигзор, ки барои ҳамаи қабоҳатҳое ки дар миёни он ба амал оварда мешаванд, оҳу нола мекунанд ва фиғон мекашанд». Ҳизқиёл 9:3, 4.

Онҳое ки мӯҳро қабул мекунанд, барои гуноҳҳои калисо ва гуноҳҳои замин нола мекунанд, ва шаҳодати Ҳизқиёл бар таърихи Ерусалим ва Миср, ки рамзҳои калисо ва ҷаҳон мебошанд, бофта шудааст.

«Ҳамиртуруши худотарсӣ қудрати худро тамоман аз даст надодааст. Дар он замоне ки хатари калисо ва ҳолати афсурдагии он ба авҷи худ мерасад, он гурӯҳи хурде ки дар нур истодаанд, барои зиштиҳое ки дар замин ба амал меоянд, оҳу нола хоҳанд кард. Аммо махсусан дуоҳои онҳо ба хоҳири калисо боло хоҳад рафт, зеро аъзои он ба тарзи ҷаҳон рафтор мекунанд. ...»

«Амр чунин аст: “Аз миёни шаҳр, аз миёни Уршалим бигзар ва бар пешониҳои он мардоне, ки барои ҳамаи қароҳатҳое ки дар миёни он ба амал оварда мешаванд, оҳу нола мекунанд ва фарёд мебардоранд, нишоне бигзор.” Ин касоне ки оҳу нола мекарданду фарёд мебардоштанд, суҳанони ҳаётро пешкаш менамуданд; онҳо сарзаниш мекарданд, насиҳат медоданд ва илтиҷо менамуданд. Баъзе аз онҳое ки Худоро беҳурмат карда буданд, тавба намуданд ва дилҳои худро дар ҳузури Ӯ фурутан сохтанд. Аммо ҷалоли Худованд аз Исроил дур шуда буд; гарчанде бисёриҳо ҳанӯз ба зохирҳои диндорӣ идома медоданд, қудрат ва ҳузури Ӯ намерасид». Шаҳодатҳо, ҷилди 5, 209, 210.

Дар заминаи китоби «Нолаҳо», нола ва вой, ки намунаи се фариштаи Ваҳй боби чордах мебошанд, нолаҳо ва мотам фариштаи яқум ва дуҷуманд, ва сеюм паёми вой аст, ки рамзи боди шарқист, он боде ки аз ҷониби чор фариштаи боздорандаи Ваҳй боби ҳафт нигоҳ дошта мешавад.

Миср

Дар китоби Ҳизқиёл сездаҳ сана зикр шудаанд. Аввалин сана аз маҷмӯи санаҳои Миср дар Ҳизқиёл 29:1 аст, ва он ба соли 587 то милод мувофиқат мекард.

Дар соли даҳум, дар моҳи даҳум, дар рӯзи дувоздахуми моҳ, каломи Худованд бар ман нозил шуда, гуфт: «Эй писари одам, рӯи худро бар зидди фиръавн, подшоҳи Миср, нигарон ва бар ӯ ва бар тамоми Миср нубувват намо. Бигӯ ва чунин бигӯй: Ҳамин тавр Худованди Худо мегӯяд: Инак, Ман бар зидди ту ҳастам, эй фиръавн, подшоҳи Миср, эй аждаҳои бузурге, ки дар миёни наҳрҳои худ хобидаӣ ва мегӯй: “Наҳри ман аз онӣ худи ман аст, ва ман онро барои худ сохтаам”. Ҳизқиёл 29:1–3.

587 то милод соли аст, ки муҳосира оғоз гардид, ки як солу ним пеш аз вайроншавии Ерусалим шурӯъ шуда буд. Дар он вақт Ҳизқиёл эълон мекунад, ки Худо Мисрро сарнагун хоҳад сохт, ва ин сарнагунӣ ба қавми Худо аблаҳии онҳоро барои таваккал кардан бар аждаҳои Миср ошкор хоҳад намуд. Дар анҷоми боб чунин эълومه дода мешавад, ки Миср ба Бобил дода хоҳад шуд, ва ба ин васила муайян мегардад, ки кай он даҳ подшоҳи мулки ҳафтуми худро аз пешгӯии Китоби Муқаддас ба Бобили муосир медиҳанд — подшоҳии ҳаштуме, ки аз ҷумлаи он ҳафт аст. Ин пешгӯӣ «ҳабдаҳ» сол баъд, дар соли 571 то милод, чунон ки дар охири боб оварда шудааст, иҷро гардид. Аз ин рӯ, боби 29 ҳам аввалин ва ҳам охирин ишораи таърихгузориест, ки бо Миср алоқаманд аст.

Ва дар соли бисту ҳафтам, дар моҳи аввал, дар рӯзи якуми моҳ, каломи Худованд бар ман нозил шуда, гуфт: «Эй писари одам, Набукадрезар, подшоҳи Бобил, лашкари худро водор кард, ки бар зидди Сур хизмати сахте ба ҷо оваранд; ҳар сар кал шуд, ва ҳар китф пӯстхаста гашт; аммо на ӯ ва на лашкараш барои Сур, барои он хизмате ки бар зидди он ба ҷо оварда буданд, музде наёфтанд. Бинобар ин, чунин мегӯяд Парвардигор Худо: инак, замини Мисрро ба Набукадрезар, подшоҳи Бобил, хоҳам дод; ва ӯ анбӯҳи онро хоҳад бурд, ва ғанимати онро хоҳад гирифт, ва тӯъмаи онро хоҳад рабуд; ва ин барои лашкараш музд хоҳад шуд. Замини Мисрро ба ӯ барои меҳнате ки бар зидди он ба ҷо овард, додаам, зеро ки онҳо барои Ман амал карданд, мегӯяд Парвардигор Худо. Дар он рӯз Ман шоҳи хонадони Исроилро хоҳам руёнд, ва ба ту кушоиши даҳонро дар миёни онҳо хоҳам дод; ва онҳо хоҳанд донист, ки Ман Худованд ҳастам». Ҳизқиёл 29:17–21.

Соли бистум, дар моҳи якум, дар рӯзи якум, ки дар ояти ҳабдахум зикр шудааст, охирин сана аз миёни сенздаҳ сана дар Ҳизқиёлро ифода мекунад, ва он ягона санаест, ки баъд аз 22 октябри соли 573 то милод воқеъ мегардад. Он замонро ифода мекунад, ки ба подшоҳи шимол дар Дониёл ёздаҳ, оятҳои ҷилу ду ва ҷилу се, Миср дода мешавад, инчунин он нуқтаеро, ки даҳ подшоҳи подшоҳии ҳафтуми худро ба подшоҳии ҳаштум, ки аз ҷумлаи ҳафт аст, месупоранд. Он ҳангоме ба иҷро мерасад, ки «шоҳи хонадони Исроил» навда мезанад. Дар Ишаё Исроил дар рӯзи боди шарқ навда мезанад.

Ӯ онҳоро, ки аз Яқуб меоянд, ба решаи давидан водор хоҳад кард; Исроил шукуфта, навда хоҳад баровард ва рӯи ҷаҳонро аз меваи пур хоҳад сохт. Ишаё 27:8.

Ҳангоме ки Ҳизқиёл 29:17 ичро мегардад, ва аждаҳои Миср дар қонуни якшанбеи наздикоянда ба ҳайвони папагӣ супурда мешавад, борони охирин бар Исроил бе андоза рехта хоҳад шуд. Он борон аз 9/11 ҳамчун пошише оғоз ёфт, чунон ки онро Масех намунавор нишон дод, ҳангоме ки баъд аз эҳё шуданаш, пас аз он ки ба назди Падари Худ сууд карда буд, ба замин фуруд омад ва бар шогирдони Худ дамид.

«Амали Масех, ки бар шогирдони Худ Рӯхулқудсро дамида, озоиштагии Худро ба онҳо ато намуд, дар муқоиса бо борони фаровоне, ки мебоист дар рӯзи Пантикост дода шавад, мисли чанд қатрае буд.» Рӯҳи нубувват, ҷилди 3, 243.

Пешгӯии Ҳизқиёл дар бораи сукути Миср дар соли 587 то милод, соли муҳосира, эълон карда шуд, ва «ҳафтдаҳ» сол баъд ин пешгӯӣ ба иҷро расид. Он дар даврае иҷро мегардад, ки бо рақами «ҳафтдаҳ» намояндагӣ мешавад; бинобар ин, он таърихи пинҳони ояти чили боби ёздаҳи Дониёро намояндагӣ мекунад. Он бояд дар замони муҳригузории саду чилу чаҳор ҳазор, ки дар боби нӯҳуми Ҳизқиёл тасвир шудааст, ба иҷро расад. Дар замони муҳригузорӣ борони охирин рехта мешавад: аввал ҳамчун пошише дар 9/11 ва сипас ҳамчун фурурезии комил дар қонуни якшанбе. Мувофиқи Ишаё, он дар «рӯзи боди шарқӣ» ба иҷро мерасад, ва Ислом боди шарқӣ аст, ва Ислом «вой»-и сеюм аст. Паёме, ки Ҳизқиёл бояд меҳурд, паёми сегона буд, ки қисми сеюми он паёми вой буд.

Сенздаҳ паёми таърихдоштаи Ҳизқиёл вобаста ба Ерусалим, Миср ва Сур баён гардида буданд. Ҳамаи онҳо ба исён, ки бо шумораи «сенздаҳ» ифода ёфтааст, мурочиат мекарданд.

Мо баррасии таърихӣро дар мақолаи навбатӣ идома хоҳем дод.